

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Prosopopœia cum Hypotyposi & Riticentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

huic extirpentur radicitus : huic speciosa fa-
cies est: potest formosus mendicus esse; Re-
liqua membra inuoluta sunt, vt fortunæ ini-
quitas in beneficia sua fauentis, magis homi-
num animos peruellat. Sine satellitibus ty-
rannus calamitates humanas dispensat.

Gradatio mixta, cum Epanodo.

Cornelij Hispani P.
11. cont. 1.
n. 30.
Homo est: non vis ali hominem? Cuius est:
non vis ali ciuem? amicus est: non vis ali a-
micum? propinquus est: non vis ali propin-
quum? sic peruenitur ad patrem. Homo
est, cuius est, amicus est, propinquus est.
Ergo non erit vitium porrexisse supem, nisi
dixero pater est.

Pempeij Sileni p.
14 n. 10.
l. 1. cont. 2.
Tu Sacerdos: quid si tantum captus? quid si
tantum prostituta? quid si tantum homicida?
quid si tantum rea fuisses?

Interrogatio.

Argentar. sen lib 1.
cont. 1 p.
n. 50.
Accessit, inquit, ad me pater obrutus, for-
didus, tremens, deficientibus membris: roga-
uit alimenta. Interrogavos, iudices, quid
facere oporteat? Nam istum non interro-
go: scit quid facturus sim: nam patrem, vt al-
teri patri faciam iniuriam, alteri inuidiam.
Cum veruisset me alimenta prestare, si qua
est fides, non putavi illum ex animo vetare.
Lenocinatur, inquam, gloriæ meæ, vt videar
etiam prohibitus aluisse.

Ad significandum fratrem odium

Emphasis.

Syriac. li. 1.
p. 13. n. 20.
cont. 1.
Vos, iudices, audite, quam valde egerim,
fratrem rogavi.

*Figura constans obscuris sententijs
per Metonymiam.*

Fulvij Sparfi Sene-
ca p. 14. n.
10. l. 1. cont.
2.
Quid inclusa feceris, nec querere debemus,
nec scire possumus.

Epistrophe nobilis cum Antithesi.

Cornelij Hist. cont.
2. p. 14. n.
10. l. 1.
Sacerdoti pro libertate vota facienda sunt:
captiuæ mandabitur? pro pudicitia vota
facienda sunt: prostituta mandabitur? pro
militibus vota facienda sunt: isti manda-
bitur? Id enim deerat, vt templa eas recipere,
quas, aut carcer, aut lupanar eiecit.

Antith.

Mento Se.
nec. cont. 2.
p. 14. li. 1. n.
30.
Non potest in ea sperari Sacerdos, in qua
sperari meretrix potest. Alijs oculis virginem
leno æstimat, alijs pontifex.

Paralepsis cum descriptione, &

Apostop. si.

Describam aunc ego pendentem fluctibus.

carcerem, & catenas macie mea laxatas, & detritam lateribus meis conficiam malorum carinam, & obrutam perennibus tenebris feralis loci cruentam cœcitatem? Ista vero, si quid pudoris habeo, tacenda sunt.

*Prosopœia, cum Hypotyposi,
& reticentia.*

Non dignum illud spectaculum latronibus erat, cum pater, filiiisque de vinculis contenderent, & sibi quisque carcerem vindicaret. Ego iam visu defendebam meum, & in his annis tam maturam mortem asserbam. At ille contra, ego te in calamitatibus deseram? Ego alligatum relinquam? & quodammodo ad matrem redibo, quæ misera desiderio tui dies, noctesque fletibus iungit, quæ vivere sine te non potest? Non dicebat tamen omnia, & cum assiduus plangens, & irrequietas diceret lachrymas, adiciebat, iam pater cœca est, fortasse si redieris, videbit. In summa, non recedo: fas est me etiam inuitis parentibus bene facere. Non recedo, si perseveras, demus piratis lucrum. Aut vicarius ero, aut comes. Quantum inter hæc fleuit? Quandiu cecidit oculos suos? Si perseverassem, deos ex cœcaueram. Obstupuerunt pietate tanta, etiam latrones, & per immobiles ante vultus fletus cucurrit. Non tenuissent fortasse iuuenem, nisi redempturos parentes talem filium credidissent. Ipse in se transtulit ferreos nexu, & hilarior alligatus est filius, quam solutus est pater. Supremum tamen, & nefas in æternum, me iam catenatis manibus amplexus, postquam mei cura discesserat, matrem, inquit, tibi per hæc merita commendo. Tu illam tuere, defende, ama, ne relinquas sic paria faciemus.

Abacta est à perituro prima mater, & modo sedula ministeria seruorum repente mutata sunt in mortis officia. Detrahuntur tremantibus velamenta membris, & vt grassaturas manus totum corpus admitteret, nudatur miserabilis, ac defendenda macies. Toto deinde tenditur toro, & ad immobilem, rigidamque patientiam per omnia lectuli spacia duraturus exponitur. Accipit carnifex ille telum, non quo dextra statim torum vulnus imprimeret, sed quod leuiter, paulatimque descendens, animum in confu-

nio mortis; ac vitæ librato dolore suspende-
ret. Hæc exhortatio, hoc fuit petituri iuue-
nis alloquium: fortiter dura, patienter ad-
mitte, sanabitur frater. Non est quod exani-
meris metu, dolore deficias. Caue viscera ex-
clamatione ne lasles, anhelitu, gemituque
concurias, ne remedium pereat alienum.

Passus est miser discurrentem per omnia
reterati pectoris improbum vagæ artis erro-
rem. Contentum fuisse medicam, toto ho-
mine discendentem primo putatis aspectu? E-
gesta sæpe vitalia, pertractata, deducta sunt,
fecerunt manus plura, quam ferrum: Stat
iuxta medicum pater, apertis visceribus, in-
hians stillantem animæ cædem cruentis ma-
nibus agitantem, ne festinet, hortatur iubet
altius, diligentiusque scrutari, interrogat,
dubitat, contendit, affirmat; & accipit de fi-
lij morte rationem. At mulier infelix cluis
aduoluta foribus, cruentumque secretum to-
to corpore effringens, velut super busta, tu-
mulosque clamabat: Audi, miserrime iuue-
nis, si quis adhuc tibi superest sensus, exau-

di, non permisi hoc mater, crede orbitati
meæ, crede lachrymis, nec frater hac veller-
ratione sanari. Inter hæc reficiebatur miser
haustibus, detinebatur alloquijs, comprime-
batur residuus cruor, cludebantur aperta vi-
talia. Nemo vnquam tam noua pertulit com-
menta sauitia, tanquam sanaretur occisus
est.

Prosopeia per incisa in affe-
ctibus.

Prosopeia per incisa in violento affectu.
Pater petit ab vxore sepulturam filij, quem
ipsa in sepulcrum volebat.

Per matrimonium te verus, & per mutu-
am charitatem, quæ vtrique nostrum magno
constat, adijcio, per commune pignus, per an-
nos pariter actos, & beneficio filij plures, per
meum in te obsequium iam mei miserere,
cuius soles. Crede mihi, hoc quod patior,
carcere peius est, captiuitate crudelius. Mea
ista pœna est. Quid tibi tantum
mali feci? quid
ostendi?

Quint. de
cla. 6 fo. 129.

P. 2.

Finis Libri Septimi.

